

Tilsynsraadet i og for sig har. Derimod vil det at bevare den nuværende Ordning altid være en Bekvemmelighed for de bestaaende Institutter; d. t. hidtidige Apparat er lettere haandterligt, og naar der saa tilføjes en Bestemmelse om, at Regeringen skal være berettiget til at sætte en Mand ind i Tilsynsraadet, hvorved en yderligere Kontrol fra Statens Side overfor disse Sparekasser sikres, tror jeg, at denne Ordning er fuldt saa fyldestgørende som det, der var tænkt i Lovforslaget af 1915. Men om alle disse forskellige Spørgsmaal skal jeg selvfølgelig være fuldt ud rede til at forhandle med det Udvalg, som vil blive nedsat.

Schovelin: Jeg er i det for mig yderst sjældne Tilfælde at kunne give et af det nuværende Ministeriums Medlemmer Medhold. Det er mig en Trøst, at det er i et Mellemværende med et Medlem af hans eget Parti. Jeg mener, at Ministeren har Ret, naar han overfor dette Medlem af hans eget Parti hævder, at Adskillelsen mellem Banker og Sparekasser snarere end det modsatte er lidt for facil, ikke er tilstrækkelig skarp i dette Lovforslag. Derimod er jeg uenig med Ministeren i, at Distinktionen mellem Sparekasser og Banker skulde ligge i Sikkerheden, at Sparekasserne skulde være Pengeinstitutter, for hvilke Anbringelsens Sikkerhed kom i første Række. Jeg ser, at det har faaet Udtryk i den noget ejendommelige Definition, der er givet i Lovforslagets § 1, for øvrigt en Gentagelse af en tidligere Definition, overfor hvilken jeg ogsaa før har gjort Indvending. Der staar: „En Sparekasses Formaal er at modtage Indskud af Penge til Forrentning og at anbringe de indskudte Midler paa betryggende Maade“. De sidste tre Ord „paa betryggende Maade“ findes ikke i den tilsvarende Banklov, hvoraf naive Mennesker maaske kunde faa den Opfattelse, at det ejendommelige ved Sparekasser var, at de anbragte deres Midler paa betryggende Maade, medens derimod Banker ikke havde nogen særlig Opfordring til at anbringe deres Midler paa betryggende Maade. Jeg tillader mig for det første at tro, at enhver villedet Bank anbringer sine Penge fuldt betryggende, for det andet mener jeg ogsaa, at den særlige Anbringelse, som er deres egentlig bankmæssige, f. Eks. i fine Købmandsveksler, er absolut lige saa betryggende og solid og yder lige saa megen Sikkerhed som adskillige af de Anbringelser, Sparekasser her i Landet kommer ind paa.

Det har været en kedelig Ting her i Landet, at Forholdenes Udvikling har været den, at disse to Pengeinstitutter: Sparekasser og Banker, begrebsmæssig er flydt ud i hinanden, saa at Sparekasserne driver Bankforretninger, og Bankerne strækker alle tilfingre ud efter Sparere. Den afgørende Forskel skulde dog være den, at Sparekasserne samlede Sparemidler, og at de Penge, som skulde tjene Omsætningen, i første Række altsaa Købmændenes Kassebeholdninger, hørte naturligt hjemme i Bankerne. Derfor vil den Distinktion mellem Bankerne og Sparekasserne, som begrebsmæssig med Held lod sig gennemføre, efter min Mening udelukkende være den, at man gør Opsigelsesfristerne for Indlaan tilstrækkelig lange i Sparekasserne, idet det til syvende og sidst dog er det, det kommer an paa.

Det tiltaler ikke mig, at det fremdeles ligesom i tidligere Lovforslag er tilladt, at Sparekasserne kan beskæftige sig med Veksler. Det er indsat her i en yderst forsigtig Form, de kan gøre Udlaan mod Selvskyldnerkaution i Veksselform, men derigennem kommer de ganske naturligt ind paa Veksler, og det er efter min Mening i Grunden stridende mod Sparekassebegrebet, at en Sparekasse skal have Lov at udstede Checks. Den Maade, hvorpaa man har løst Vanskelighederne i saa Henseende, er jo ganske ejendommelig. Man har nemlig ingen Sinde været blind for, at naar en Sparekassebog udstedes, er det Mening, at man altid af Sparekassebogen skulde kunne se, hvor meget vedkommende havde indestaaende i Sparekassen, og naar vedkommende altsaa samtidig har et Checkhæfte og kan trække Penge ud af Sparekassen, kunde Sparekassebogen særdeles let komme i Uoverensstemmelse med det virkelige Forhold med Hensyn til Sparekasseindskuddet. Dette Spørgsmaal løser man nu ved paa de vedkommende Sparekassebøger uden paa at sætte en Bestemmelse om, at „Bogens Paalydende ikke er Bevis for Størrelsen af det paa Bogen indestaaende Tilgodehavende“. Her gaar man videre, idet man, hvad i og for sig kan være forsigtigt nok, skriver, at paa hver enkelt Side i Bogen skal der staa, at „Bogens Paalydende ikke er Bevis for Størrelsen af det paa Bogen indestaaende Tilgodehavende. Hvad er en Sparekassebog? Det er en Bog, hvoraf man til enhver Tid kan se vedkommende Sparers Tilgodehavende; og er det saa ikke en mærkelig Bog, hvor der paa hver Side staar, at det ikke er en Sparekassebog, for det er i Virkeligheden det,